

W 1956 roku obserwuje się znaczny wzrost zainteresowania falami ultrakrótkimi. W Warszawie i na Śląsku wielu nadawców rozpoczyna działalność w pasmach: 2-metrowym i 70-centymetrowym. Wpłynęło na to wiele czynników, m. in. pojawienie się na rynku pewnych ilości sprzętu UKF-owego w związku z organizacją polskiej telewizji.

W tym okresie są aranżowane liczne ekspedycje w góry i na wybrzeże, przynoszące wiele ciekawego materiału do badań nad rozchodzeniem się fal metrowych.

W podsumowaniu rocznej (1956 r.) działalności katowickiego Radioklubu w zakresie UKF podkreśla się duży wzrost liczby stacji pracujących na dwu metrach i ich żywą działalność. Coraz więcej stacji bierze też udział w zawodach międzynarodowych.

W maju 1957 r, opublikowano pierwszą tabelę rekordowych odległości: w paśmie 144 MHz na pierwszym miejscu znajduje się SP5FM/EL/p za QSO ze stacją YU3EN/EU/p - QRB 480 km; a w paśmie 432 MHz SP5KAB/p za QSO ze stacją OK1RC - QRB 278 km. Podano również pierwsze polskie łączności z państwami obcymi.

W 1957 roku utrzymuje się stałą łączność między SP2CO (Gdańsk) i SP5FM (Warszawa).

Rok 1957 został ogłoszony Międzynarodowym Rokiem Geofizycznym. Polski Związek Krótkofalowców wniósł również swój wkład w badania, realizując następujący zakres prac:

- 1) przeprowadzanie prób określonych międzynarodowym programem MRG - korelacja warunków łączności na UKF ze zjawiskami meteorologicznymi i geomagnetycznymi,
- 2) uzyskanie danych statystycznych z łączności na falach rozproszonych (Tropo),
- 3) utworzenie w końcowej fazie stałej sieci stacji UKF.

Poczynając od sierpnia 1957 r. w miesięczniku „Radioamator” UKF-manager rozpoczyna redagowanie kolumny pt. „Powyżej 50 MHz”, podając w pierwszym odcinku wiadomości z 11 miast polskich.

We wrześniu tegoż roku zespół SP5FM z Biesowic w woj. kościańskim pracując uzyskał szereg ciekawych połączeń ze Szwecją i Danią.

Dzień Rekordu UKF. Z terenowego QTH pracuje SP5FM

W następnym miesiącu zostają ustalone kierunki i godziny nasłuchiwania krajów ościennych przez stacje polskie.

We wrześniu 1958 r. stacje SP3PD i SP5AU uzyskują pierwsze połączenia w odbiciu od zorzy polarnej, zaś w październiku, podczas gigantycznego wyżu, stacja SP6CT ze Śnieżki uzyskuje ODX 1300 km ze stacją angielską G5LV oraz połączenia z Holandią, Belgią i Norwegią.

W dziedzinie konstrukcji amatorskich, jednym z ciekawszych osiągnięć było uruchomienie przez SP3PD 96-elementowej anteny ścianowej na pasmo 144 MHz, największej w Europie. Antena ta ma powierzchnię 42 m^2 i jest zawieszona na maszcie wysokości 22 m. Obliczony zysk 20 dB.

21 czerwca 1959 r. w Nowym Bytomiu odbył się pierwszy zjazd ultrakrótkofalowców. Omówiono aktualny stan polskiego krótkofalarstwa i wytyczono program dalszego rozwoju. Od tego czasu corocznie w drugiej połowie września odbywają się zjazdy ultrakrótkofalowców z udziałem delegatów zagranicznych. Ze względu na rozmieszczenie stacji UKF na terenie kraju, zjazdy te odbywają się przeważnie na Śląsku.

W 1962 r. staraniem redakcji Biuletynu WKK ukazuje się „Informatorka UKF” zawierający krótki opis aparatury polskich i niektórych zagranicznych UKF-owców oraz niezbędne wskazówki przy pracy na falach ultrakrótkich. W tym samym roku zostaje ogłoszony regulamin pierwszego polskiego dyplomu UKF pod nazwą „SP-VHF-Award”.

Lata sześćdziesiąte przynoszą stałe podnoszenie poziomu pracy

Uczestnik zawodów „Łowy na lisa” szuka ukrytego lisa przy pomocy anteny kierunkowej

i liczby operatorów. W parze z tym przychodziły i wyniki osiągnięte na imprezach krajowych i zagranicznych. Stacje polskie biorą udział we wszystkich zawodach międzynarodowych. Polskimi zawodami o charakterze międzynarodowym są „SP9 VHF-Contest”, rozgrywane w lutym i październiku każdego roku. Mnoży się liczba krajów, z którymi osiągnięto łączności dwustronne, zwłaszcza gdy rozpowszechnił się sposób łączności za pomocą odbicia sygnałów od śladów meteorowych (MS).

Wprowadzenie drugiej kategorii licencji - tylko na UKF - powiększyło znacznie liczbę radiostacji, zwłaszcza na zagęszczonym obszarze przemysłowym SP9.

26 stycznia 1964 r. Zarząd Główny PZK zatwierdził regulamin Polskiego Klubu UKF, drugiego specjalistycznego klubu w Polsce. Obecnie klub liczy ponad 40 członków rzeczywistych.

Na zakończenie należy podać najlepsze dotychczas uzyskane odległości różnymi rodzajami propagacji:

połączenie typu Tropo:	SP5KAB/8 - F1EL	- odległ.	1620 km
Aurora:	SP2R0 - GW2HIY	- ”	1535 “
MS:	SP2R0 - SV1AB	- ”	1870 “

W paśmie 432 MHz największą odległość uzyskał SP5BR pracując z UP2ON (360 km).

Polscy ultrakrótkofalowcy pracowali z 31 krajami Europy.

5.3. ZAWODY KRÓTKOFALOWE

W dniach 17 i 18 października 1953 r. Centralny Radioklub LPŻ zorganizował II Międzynarodowe Zawody Krótkofalarskie w pasmach 80, 40, 20 i 15 m, emisją cw. Pierwsze miejsce wśród klubowych zajęła stacja UB5KAD, najlepsza z polskich była SP5KAB (3 miejsce), w konkurencji stacji indywidualnych pierwsza była OK3IA, z polskich stacji SP6WF, zajmując 4 miejsce. Były to właściwie pierwsze po wojnie organizowane przez Polskę zawody krótkofalarskie, w których brało udział wiele stacji zagranicznych.

21 marca 1954 r. klub krakowski SP9KWD zorganizował krajowe zawody QRP. W październiku natomiast przeprowadzone zostają kolejne (III) zawody krótkofalarskie organizowane przez Centralny Radioklub LPŻ z okazji X-lecia PRL i dnia Wojska Polskiego. Zawody te walcie przyczyni-

ły się do popularyzacji krótkofalarstwa polskiego w Europie.

W konkurencji telegraficznej pierwsze miejsce wśród stacji klubowych zajęła stacja SP9KAD z Krakowa, a wśród stacji indywidualnych - DM2ABL. Najlepszym z Polaków był SP9KJ, zajmując 10 miejsce. Na foni natomiast pierwsze miejsce wśród stacji klubowych zajęła SP9KAD, a wśród nadawców indywidualnych SP5CC z Warszawy.

W dniach 13 -14 kwietnia 1957 r. zorganizowane zostały zawody QRP, w których udział wzięło 30 stacji. W zawodach tych najlepsze wyniki osiągnął i najliczniej reprezentowany był okręg SP9, brakło jednak stacji SP4.

Rok 1960 był szczęśliwy dla naszych krótkofalowców-sportowców. W zawodach „CQ World Wide DX-Contest” duży sukces odniósł kol. Wysocki (SP2DX), zajmując pierwsze miejsce w konkurencji światowej w paśmie 3,5 MHz.

Sukces odnieśli również nasi nadawcy w „RSGB Telephony Contest 21/28 MHz”. Kol. J. Ładno (SP5XM) zajął w nich 3 miejsce (2 116 pkt).

W następnych latach krótkofalowcy SP biorą udział w coraz większej ilości zawodów międzynarodowych: nie sposób ich tu wszystkich wymienić. W zawodach uznanych przez opinie światową za sprawdzian poziomu krótkofalarstwa danego kraju niejednokrotnie udział Polaków jest masowy, a wyniki nie ustępują rezultatom innych państw europejskich.

W 1962 r. PZK z okazji 1000-lecia Państwa Polskiego organizuje pierwsze zawody międzynarodowe na wielką skalę, będące kontynuacją przedwojennych dorocznych imprez PZK. Dzięki dobrej reklamie w zawodach bierze udział rekordowa ilość uczestników. Sklasyfikowano 1 031 nadawców z 51 krajów i 87 nasłuchowców z 14 krajów. Wśród zawodników SP pierwsze miejsce w kategorii indywidualnej A1 zdobywa SP6FZ, w kategorii indywidualnej A3 - SP5XM. Wśród stacji o wielu operatorach A1 pierwsza jest SP7LA, a na A3 - SP5KEH.

W tymże roku w zawodach „CHC-QSO Party”, w bardzo silnej konkurencji członków CHC, SP6FZ zajmuje pierwsze miejsce w Europie.

Zawody „Milenium-SP-Contest” przekształcają się w latach następnych w doroczne międzynarodowe zawody PZK. Zdobyły one już sobie popularność w całym świecie.

Na koniec warto wspomnieć o konkurencji wewnątrz krajowej, która ma charakter zawodów ciągłych, a której nazwę ustalono na „SP-DX-Maraton”. Te wyniki, jakie ogłasza się na końcu roku, są nagradzane dyplomami.

Jeśli chodzi o zawody UKF, to ze względu na ich odrębną specyfikę, omówiliśmy je w rozdziale 5.2.

5.4. POLSKIE DYPLOMY KRÓTKOFALARSKIE

W 1959 roku wprowadzone zostały polskie dyplomy AC15Z i W21M (H21M). Warunkiem uzyskania dyplomu AC15Z jest przedłożenie kart QSL za łączności z 23 krajami (lub okręgami większych krajów) spośród 27 możliwych znajdujących się w 15 strefie. Warunkiem uzyskania dyplomu W21M - dla nadawców i H21M dla nasłuchowców jest przedłożenie 16 kart QSL za łączności (H21M - potwierdzone nasłuchy) z dowolnymi krajami, przez które przechodzi 21 południk (krajów takich mamy 22).

Również w 1959 r., w związku z utworzeniem „SPDXC”, wyłoniła się możliwość uzyskania dyplomów „SPDXC” tak dla członków krajowych (rzeczywistych) jak i zagranicznych (honorowych).

Z okazji 1000-lecia Państwa Polskiego stworzono dyplom nazwany „Milenium Award”.

Za łączności ze stacjami krakowskimi w okresie obchodów 600-lecia Uniwersytetu Jagiellońskiego wydawany był dyplom „Universitas Jagiellonicae Cracoviensis”.

W ostatnich czasach powstały jeszcze dyplomy: NCA (Nicolaus Copernicus Award), SPPA (dyplom powiatów SP, polski odpowiednik na małą skalę „USA-CA”) oraz pierwszy polski dyplom UKF SP-VHF-Award.

Jeśli chodzi o konkurencję zwaną „SP-DX-Maraton”, to dawniej miała charakter zawodów ciągłych. Obecnie nagradzana jest i dyplomami w konkurencji rocznej (zawody), i dyplomami za osiągnięte punkty (bez względu na czasokres).

5.5. KLUBY SPECJALISTYCZNE PZK

5.5.1. SP-DX-Club (SPDXC)

Realizując uchwałę Prezydium ZG PZK z 25 stycznia 1959 r., dnia 9 czerwca tegoż roku zatwierdzony został przez Zarząd Główny PZK regulamin pierwszego polskiego klubu specjalistycznego - Polskiego Klubu DX-owego „SPDXC” („SP-DX-Club”).

Celem klubu było m. in. zgrupowanie w jednej komórce organizacyjnej wszystkich polskich DX-menów (amatorów interesujących się dalekimi międzykontynentalnymi łącznościami), stworzenie lepszych warunków rywalizacji sportowej oraz pomoc doradcza i opiniotwórcza w zakresie sportu DX-owego. Warunkiem członkostwa w „SPDXC” była i jest dobra praca na pasmach i uzyskanie potwierdzonych łączności z co najmniej 101 krajami wg listy „DXCC”.

SP-DX-Club przyjął prowadzenie w „Radioamatorze i Krótkofalowcu” rubryki „Na pasmach” i zaczął systematycznie publikować wyniki czołowych DX-menów i członków „SPDXC”.

W dniach 21-23 września 1962 r. odbył się łącznie ze zjazdem UKF - I Walny Zjazd SP-DX-Clubu. W Zjeździe udział wzięli prawie wszyscy rzeczywisti członkowie klubu, jak również grono sympatyków. ZG PZK reprezentował SP5WW. Na Zjeździe uchwalono wytyczne dalszej pracy oraz wybrano nowy Zarząd „SPDXC” w składzie: SP8CK - kol. Kawczyński (prezes) oraz SP7HX, SP9DT, SP9KJ, SP5HS. W ramach planu pracy uchwalono między innymi wydawanie biuletynu „CQ DX”, który ze zmiennym szczęściem ukazywał się do końca 1967 roku. Z powodu trudności personalnych i finansowych wydawanie „CQ DX” zostało chwilowo zawieszone. Część materiałów ukazujących się w „CQ DX” przejął „Krótkofalowiec”, a część biuletyn informacyjny „Morskiego Klubu Krótkofalowców”.

Od 1963 r. „SPDXC” organizuje cotygodniowe skedy członków DX-Clubu, zrazu prowadzone przez stację SP8CK. W dalszych latach (1965) funkcję tę przejęła stacja SP7HX, zmieniając później (1966) formę na tzw. szybki serwis DX-owy. Forma ta dotrwała do maja 1967 r.

Drugi zjazd SPDXC odbył się 26 czerwca 1965 r. przy udziale 30 członków rzeczywistych klubu i kilkunastu sympatyków. ZG PZK reprezentowali: SP5AH, SP9DR i SP5YX. Na zjeździe ZG PZK wyróżnił dyplomami uznania kolegów przodujących w pracach organizacyjnych „SPDXC”, a mianowicie: SP9RF, SP9KJ, SP8CK, SP7HX, SP9TA, SP9FR, SP6FZ, SP6AAT, SP8HT i SP9ADU. Omówiono sprawy: kandydowania i członkostwa, wydawnicze, pomocy sprzętowej.

W końcu wybrano nowy zarząd SPDXC: SP9FR, SP7HX, SP9ADU, SP8HR i SP6AAT.

W dniach 12 i 13 kwietnia 1969 r. obradował w Chorzowie III Zjazd, na którym wybrano nowy zarząd: SP7HX, SP9PT, SP6ALL, SP9AI i SP9DH.

W Biuletynie „CQ DX” oraz w „Krótkofalowcu” ukazuje się lista honorowa członków „SPDXC”, układana na podstawie zdobytych krajów potwierdzonych kartami QSL (przedłożonych w oryginale, lub wykazanych przez „DX Century Club”, organizację międzynarodową prowadzoną przez „American Radio Relay League” i wydającą zaświadczenia krótkofalowcom należącym do „DXCC” o nowo zdobytych krajach). Ponadto „SPDXC” publikuje tabelkę krajów uzyskanych przez naszych krótkofalowców, osobno - potwierdzonych, a osobno jeszcze nie potwierdzonych. W tabelce wymienieni być mogą również amatorzy nie zrzeszeni w „SPDXC”.

5.5.2. Polski Klub UKF

Jakkolwiek pierwsze maksimum intensywności pracy na pasmach UKF w Polsce w okresie powojennym miało miejsce w latach 1950-51, to dopiero przeniesienie centrum największej działalności na tereny okręgów podgórskich, gdzie istniały dogodniejsze warunki do łączności na tych pasmach oraz organizowanie zjazdów UKF doprowadziło do skonsolidowania szerokich rzesz amatorów pasm metrowych oraz decymetrowych i do utworzenia w końcu Polskiego Klubu UKF. Pierwszy zjazd UKF odbył się 26 października 1958 roku w Nowym Bytomiu. Na Zjeździe podsumowano osiągnięcia na UKF (np. osiągnięcie ODX - 920 km), wzrost czynnych stacji z 15 w roku 1950 do ponad 30 w 1958 roku. Zjazd połączony był z wystawą sprzętu UKF-owego zorganizowaną przez Oddział PZK w Nowym Bytomiu.

Uczestnicy III Zjazdu na Szyndzielni (1961 r.)

21 czerwca 1959 r. miała miejsce, również w Nowym Bytomiu, konferencja UKF-Managerów. Podjęto szereg uchwał w sprawach organizacyjnych, m. in. uchwalono Polski Band-Plan. Tak więc Polska była trzecim krajem europejskim po Wielkiej Brytanii i Francji, który wprowadził u siebie Band-Plan dla pasma 2-metrowego.

Następne kolejne zjazdy UKF miały miejsce:

- II - w 1960 r. w Górach Świętokrzyskich
- III - 8-10. IX. 1961 r. na Szyndzielni k. Bielska-Białej
- IV - 21-23. IX. 1962 r. w Wiśle-Malince
- V - 13-15. IX. 1963 r. w Chorzowie
- VI - 15-16. IX. 1964 r. na Głodówce k. Zakopanego
- VII - 18-19. VIII. 1965 r. na Św. Katarzynie w Górach Świętokrzyskich
- VIII - 17-18. IX. 1966 r. na Hali Szrenickiej k. Jeleniej Góry
- IX - 14-15. X. 1967 r. w Chorzowie
- X - 20-22. IX. 1968 r. w Chorzowie
- XI - 20-21. IX. 1969 r. w Sandomierzu.

Zjazd II zorganizowany był przez okręg SP5, VII i XI przez Oddział Kielecki, VIII przez Oddział Wrocławski, pozostałe przez Oddział Katowicki.

Wniosek na zorganizowanie SP-UKF Klubu zgłoszony został na IV Zjeździe w Wiśle. Po opracowaniu projektu regulaminu przez kol. Nietykszę (SP5FM), przedstawiony został i przedyskutowany na V Zjeździe UKF w Chorzowie (30 członków założycieli). Jako datę powstania SP-UKF-Klubu przyjąć można dzień 26 stycznia 1964 r., kiedy to ZG PZK zatwierdził regulamin tego specjalistycznego klubu.

Zbigniew Rybka (SP8HR)
w 1969 r. obchodził 40-lecie
pracy w krótkofalarstwie.

Oceniając dorobek UKF-Klubu należy zapisać na jego dobro również i to, co działa się w zakresie UKF także i w okresie poprzedzającym jego powstanie. Duże znaczenie miały tu niewątpliwie doroczne zjazdy organizowane w sposób bardzo ciekawy, z inicjatywy UKF-Managera, kol. J. Wójcikowskiego (SP9DR).

Przyjęto zasadę, że każdy zjazd rozpoczyna się referatem sprawozdawczo-organizacyjnym, po czym miały miejsce dwa, trzy referaty techniczne i dyskusyjne. Zjazd kończyło omówienie zawodów, projektów warunków do dyplomów itp. W przerwach organizowano wystawy sprzętu UKF-owego oraz giełdy detali. Zjazdy te poza dużym wkładem w organizację ultrakrótkofalarstwa w Polsce, umożliwiły zapoznanie się wzajemne i zaprzyjaźnienie wielu Oms często nawet niezbyt aktywnych na UKF. Na III zjeździe przedstawiono i przedyskutowano projekt dyplomu „SP-VHF-Award”. Warunki dyplomu „SP-VHF-Award” zatwierdzone zostały przez ZG PZK w dniu 25. V. 1962 r.

Na XI zjeździe w 1969 r. wybrano obecnie aktualny zarząd SP-VHF-Klubu w składzie:

przewodniczący	- W. Wysocki (SP2DX)
sekretarz	- W. Nietyksza (SP5FM)

członkowie:

- Z. Bieńkowski (SP6LB)
- E. Musioł (SP3GZ)
- K. Mirosław (SP9MM)

Poczynając od 1961 roku w miesiącach letnich (czerwiec-wrzesień) działa na Skrzyczem k. Bielska-Białej - radiostacja UKF, na której udostępniono pracę różnym nadawcom pod własnym znakiem, umożliwiając im zrobienie sobie wielu cennych DX z tego terenowego QTH.

W drodze zlecenia ZG PZK, kol. W. Nietyksza (SP5FM) wykonał radio-laternię (beacon UKF), którą w maju 1965 r. kol. SP5FM i SP5QU przetransportowali na Górę Św. Krzyż i zainstalowali tam, dokonując prób terenowych. Po uzyskaniu urządzenia do automatycznego kluczowania, „beacon” rozpoczął normalną pracę około września 1965 r. w pasmach 144 i 432 MHz.

5.5.3. Polski Klub Łowców Dyplomów („SPHC”)

Jako sekcja „SPDXC” czynny jest Polski Klub Łowców Dyplomów. Klub rejestruje wszelkie dyplomy otrzymywane przez polskich krótkofalowców, tak nadawców jak nasłuchowców. Od czasu do czasu ogłaszane są w „CQ DX” tabelki stanu posiadania dyplomów. Członkiem „SPHC” zostaje ten, kto może się wykazać co najmniej 25 zdobytymi dyplomami. Klub stosuje regulamin międzynarodowej organizacji pn. Certificate Hunters Club (CHC), jednak bez ostatnio wprowadzonych tam zmian w postaci dyskryminacji niektórych dyplomów, liczenia za „dyplomy” opublikowanych artykułów technicznych itd. Według stanu na początek 1968 roku 30 polskich nadawców i 2 nasłuchowców miało spełnione warunki przynależności do „SPHC”, zaś dalszych 36 nadawców i 7 nasłuchowców figurowało na liście kandydatów do „SPHC”. Trzech nadawców SP posiada ponad 200 dyplomów. „SPHC” prowadzony jest przez SP6FZ.

W związku z bardzo poważną pozycją Polski odnośnie ilości posiadanych przez naszych krótkofalowców dyplomów *) których sumaryczna

*) Nasi krótkofalowcy są w posiadaniu m. in. wielu dyplomów trudnych do zdobycia, a uchodzących za sprawdzian poziomu krótkofalarstwa w danym kraju. I tak mamy 3 nadawców mających „CHC-Top Honors” (SP8MJ, SP6FZ, SP8HR), 3 nadawców posiadaczy „USA-CA”, czyli dyplomu powiatów USA (SP7HX, SP6FZ, SP8MJ) itd.

Lider tabeli DX-owej „SPDXC”, prof. dr Roman Iżykowski (SP7HX)

sumaryczna ilość sięga kilku tysięcy, rozważana jest sprawa stworzenia u nas oddziału „Certificate Hunters Club”, tzw. SP-Chapter CHC. Niestety daliśmy się tu ubiec innym krajom socjalistycznym, które choć mają znacznie mniejsze sukcesy na polu zdobywania dyplomów, stworzyły już swoje „CHC-Chapters”.

5.5.4. Czy powstanie SSB-klub?

Jakkolwiek o utworzeniu specjalistycznego klubu, poświęconego pracy w eterze emisją jednowstęgową, mówiło się już od początku 1959 roku, kiedy to rozpoczęto również próby emisji tym systemem, do utworzenia klubu formalnie nie doszło do chwili pisania niniejszej pracy. Pierwsze próby pracy na SSB w Polsce przypadają na lata 1959-1960, ale silny wzrost stacji SSB obserwujemy dopiero w latach 1965-1967, kiedy to zagorzałym fonistom zaczyna brakować korespondentów pracujących „zwykłą” fonią (z modulacją amplitudy o 2 wstęgach bocznych). Bardziej doświadczeni koledzy, jak np. SP3PL, SP3PS, SP5PO, SP5AY - służą młodszym kolegom pomocą. Jest to jednak pomoc nie zorganizowana. Dlatego też coraz czę-

ściej słyszy się, że jest już najwyższy czas, by powołać do życia „SP-SSB-Club”, który spieszyłby z pomocą sprzętową i konsultacyjną mniej doświadczonym nadawcom oraz grupował wszystkich interesujących się tym rodzajem emisji.

5.6. OBECNY STAN KRÓTKOFALARSTWA W POLSCE

Obecnie mamy w Polsce 3100 licencji nadawczych indywidualnych (I, II i III kat.), 2100 nasłuchowców i innych członków oraz 370 licencji na stacje klubowe (stan na 31 grudnia 1969 r.).

Stan osobowy Prezydium ZG PZK (wybranego w dniu 27 kwietnia i ukonstytuowanego w dniu 3 maja 1969 r.) jest następujący:

Prezes - gen. bryg, mgr inż. Leon Kołatkowski (SP5PZ)

Wiceprezesa:

- d/s propagandowo-wydawniczych
 - inż Edmund Janowski (SP5JE) (wiceprzewodniczący SEP, przewodniczący Komisji Łączności ZG LOK)
- d/s szkoleniowo-wychowawczych
 - hm Jan Cheński (SP5JH) (szef Inspektoratu Łączności Kwatery Głównej ZHP)
- d/s techniczno-zaopatrzeniowych
 - płk inż. Stanisław Bawej (SP5BM)
- d/s sportowych
 - ppłk Edmund Masajada (SP5SM)
- Sekretarz generalny
 - mgr inż. Krzysztof Słomczyński (SP5HS)
- Skarbnik
 - mgr inż. Zbigniew Cielecki (SP5PA)
- Członkowie:
 - Jerzy Wojniusz (SP2PI) - KF manager
 - dr inż. Jan Wójcikowski (SP9DR) - UKF manager
 - mgr inż. Jerzy Chmielewski (SP5LP)
 - mgr inż. Tadeusz Karolczak (SP2A0).

Siedzibą ZG PZK jest Warszawa (ul. Nowy Zjazd 1, pok. 322 -- tel. 26 73 73).

Polski Związek Krótkofalowców posiada 17 oddziałów wojewódzkich a to:

- SP1** Szczecin - ul. Dworcowa 20 (Szczecin 2, skr. pocztowa 289)
Koszalin - ul. Zwycięstwa 136
- SP2** Gdańsk 1 - skr. pocztowa 236 (brak lokalu)
Bydgoszcz - ul. Toruńska 30 (Bydgoszcz 1, skr. pocztowa 37)
- SP3** Poznań 1 - skr. pocztowa 150 (brak lokalu)
Zielona Góra - ul. Lisowskiego 1 (Zielona Góra, skr. pocztowa 14)
- SP4** Olsztyn - pl. Lumumby 27 m. 23 (Olsztyn 1, skr. pocztowa 8)
Białystok - ul. Sobieskiego 26 m. 14 (Białystok, skr. pocztowa 13)
- SP5** Warszawa - ul. Nowy Zjazd 1, pok. 321
(skr. pocztowa chwilowo Jak ZG PZK)
- SP6** Opole - ul. Mickiewicza 4 (Opole 1, skr. pocztowa 230)
Wrocław - ul. Powstańców Śląskich 134
(Wrocław 14, skr. pocztowa 31)
- SP7** Kielce - ul. Starowarszawskie Przedmieście 6
(Kielce 1, skr. pocztowa 94)
Łódź - ul. Piotrkowska 134 m. 23 (Łódź 1, skr. pocztowa 442)
- SP8** Lublin - ul. Zamkowa 9 - Zamek (Lublin 1, skr. pocztowa 126)
Rzeszów - ul. Marii C.-Skłodowskiej 6
(Rzeszów 2, skr. pocztowa 134)
- SP9** Kraków - ul. Basztowa 15 m. 12 (Kraków 1, skr. pocztowa 606)
Katowice - ul. Mickiewicza 16 (Katowice 1, skr. pocztowa 346)

Polski Związek Krótkofalowców zrzesza 109 klubów własnych, 224 kluby Ligi Obrony Kraju, prowadzące działalność krótkofalarską, oraz 55 klubów harcerskich rozsianych na terenie całego kraju. Szeroka akcja szkoleniowa prowadzona przez obecny Zarząd Główny przy pomocy wszystkich Oddziałów Wojewódzkich i Klubów przyczynia się do szybkiego wzrostu szeregów krótkofalarskich, wzrostu liczby klubów oraz zrozumienia wśród ogółu społeczeństwa roli i zadań współczesnego krótkofalarstwa.

Wszelkie materiały mogące uzupełnić treść niniejszej książki oraz uwagi o niej prosimy nadsyłać pod adresem Zarządu Głównego Polskiego Związku Krótkofalowców:

Warszawa 1, skr. poczt. 320

lub bezpośrednio pod adresem autorów:

mgr Zbigniew Rybka - SP8HR - Kraśnik Lubelski,
Urzędowska 12B - materiały dotyczące okresu do 31 sierpnia
1939 r.

inż. Ireneusz Wyporski – SP5AIW - Wesoła k. Warszawy,
Swierczewskiego 12 m. 8, tel. 32 - materiały dotyczące okresu
po 1 września 1939 r.